

افزایش صادرات نساجی اندونزی در دوران پس از رکود

ترجمه: شبنم سادات امامی رثوف

سوراجات همچنان از کنار گذاشته شدن مقررات دست و پاگیر و بعد از آن که باعث ایجاد محدودیت در تولید و روابط بازرگانی می شد، استقبال می کند و می گوید: «تصمیم دولت مبنی بر حذف ۳۰۰۰ قانون و مقررات دست و پاگیر که مانع از سرمایه گذاری می شد، نتایج مثبتی به همراه داشته است.»

سوراجات گفت که بخش های بالادستی صنایع نساجی که تامین کننده الیاف، نخ و پارچه هستند، بیشترین سود را از افزایش صادرات خواهند برد.

سال گذشته کمپانی Sritex، بزرگ ترین کمپانی یکپارچه نساجی و پوشاک اندونزی مبلغ ۲۰۸ میلیون دلار برای گسترش کارخانجات تولید خود در سوکوهارجو، جاوه مرکزی سرمایه گذاری کرده است.

این کمپانی در حال حاضر ۲۴ کارخانه ریسندگی، ۷ کارخانه بافندگی، ۵ کارخانه تکمیل و ۱۱ کارخانه تولید پوشاک را اداره می کند.

مدیر عامل بخش نساجی، مواد شیمیایی و صنایع مختلف در وزارت صنایع اندونزی گفت که دولت در سال جاری برنامه بازسازی ماشین آلات نساجی را از سر خواهد گرفت. این برنامه در سال ۲۰۱۵ در انتظار بررسی برای اختصاص بودجه دولتی به آن بود و به بعد موکول شد. در حال حاضر دولت قصد دارد بخشی از بودجه آن را به بخش خصوصی بپردازد.

به کمپانی های شرکت کننده در این برنامه که با هدف حمایت از رشد صنعتی تصویب شده، مشوق هایی تعلق می گیرد نظیر تخفیف برای خرید ماشین آلات و نرخ سود پایین تر. به گفته مدیر عامل، برای تامین بودجه می توان بر روی منابع مالی خارجی مثل بانک های چین نیز حساب کرد چون نرخ سود آن ها از وام دهنده های داخل کشور پایین تر است.

او گفت که کاهش قوانین دست و پاگیر نیز ادامه خواهد یافت و اضافه کرد: «ما در حال تسهیل قوانین و مقررات، صدور مجوز و مراحل اداری هستیم تا شرایط انجام کسب و کار در این کشور را آسان تر کنیم.»

دولت اندونزی امیدوار است که صادرات نساجی و پوشاک این کشور به ۱۵ میلیارد دلار برسد و ۳/۱ میلیون نفر نیز در این بخش مشغول به کار شوند که در نوع خود یک رکورد محسوب می شود.

مرجع:

به گفته رییس انجمن صنایع نساجی اندونزی، صادرات نساجی و پوشاک کشور با یک رشد حدود ۵ درصدی به ۱۲/۴ میلیارد دلار رسید.

رییس انجمن نساجی اندونزی، اد سوراجات گفت که جابجایی کارخانجات، ثبات سیاسی و کاهش اعتراضات کارگری منجر به رشد صادرات شده است.

سوراجات گفت: «این موضوع بسیار دلگرم کننده است چون درست زمانی اتفاق افتاده که با رکود تقاضا در سرتاسر جهان روبرو هستیم.»

به گفته سوراجات، صادرات نساجی اندونزی از سال ۲۰۱۲ تا ۲۰۱۶ با نرخ ثابت کاهش یافته و از ۱۳/۲ میلیارد دلار به ۱۱/۸ میلیارد دلار رسیده است. او اضافه کرد که بیش از ۵۰ کارخانه تولید پوشاک به استان جاوه مرکزی که دستمزدها نسبت به استان های جاوه غربی و بانتن پایین تر است، منتقل شدند. شرکت ها نیز شروع به به کارگیری فناوری های جدیدتر و کارا تر کرده اند که همه این عوامل در بازگشت صادرات نساجی اندونزی به جایگاه قبل از رکود خود نقش داشته است.

یکی دیگر از نکات مثبت، بهبود روابط کاری بوده است. سوراجات می گوید: «اگر قرار بود هر هفته با اعتراضات کارگری روبرو باشیم، چنین پیشرفتی ممکن نبود.»

اندونزی در طول چند سال گذشته چندین بار درگیر تظاهرات خیابانی از سوی کارگرانی بوده است که خواهان دستمزد بیشتر و شرایط کاری مساعدتر بوده اند. سوراجات می گوید که دولت یک فرمول ساده برای دستمزدها طراحی کرده است که در آن تورم و رشد اقتصادی کشور در نظر گرفته می شود. به نظر می رسد این کار تا حدی باعث آرام شدن اوضاع شده است.

او گفت که پنج سال پیش رو بسیار مهم است و اندونزی باید در زمینه فروش محصولات نساجی با کشورهای دوست در آسیای جنوب شرقی نظیر ویتنام به رقابت بپردازد.

افزایش هزینه های نیروی کار در چین باعث شد تا اندونزی و سایر کشورهای آسیایی نظیر ویتنام و بنگلادش به مقاصد جذاب برای انتقال کارخانجات تولیدی برندهای مطرح مد در جهان تبدیل شوند.

سوراجات می گوید: «ما باید از این فرصت استفاده کرده و صادرات خود را افزایش دهیم اما برای این که این شرایط مساعد دوام داشته باشد، هماهنگی با سیاست های دولت نیز لازم است.» او اضافه کرد که میزان سرمایه گذاری در بخش نساجی در سال ۲۰۱۷ به ۷۵۹ میلیون دلار رسید که گواهی برای اعتماد سرمایه گذاران به ثبات کشور می باشد.

Ahmad Pathoni, "Indonesian textile exports rise after years of stagnation", WTIN